

Gyvenimas

pagal

ŠiMC

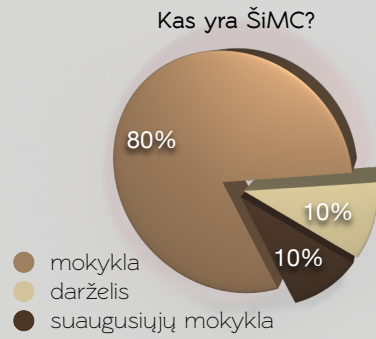
2011 gruodis, nr. V

← Kaip mokinių taryba Kalėdas pas mus atnešė?

← 3

← Ką žmonės mano apie ŠiMC?

← Gyvenimas bus mielas tik užsiimant širdžiai miela veikla

← Apie tai, ko nėra, ir kas būna, kai tai yra

← Arminas

← Ar smartboard'as nukonkuruos smarthead'ą?

Dovydas

Kaip Mokinių taryba Kalėdas pas mus atnešė

Pėdindamas į mokyklą vieną niekuo neišsiskiriantį pirmadienio rytą tikrai nemaniau, kad už durų manęs laukia ištisa staigmenų virtinė. Tarsi karšto šokolado kvapas po mokyklos koridorius pasklidusi kalėdinė muzika švelniai privertė išlakstyti miegų likučius. Laiptų turėklus apsvijusios girliandos, virš langų kybantys papuošimai norom nenorom žadino nuostabą ir šypsena. Galiausiai išvydęs didžiulę, beveik lubas siekiančią eglę, užimančią gal pusę foje pirmajame aukšte, pagalvojau: vau! Ji tokia didelė! Kaip ji čia atsidūrė?.

Manau, tą pirmadienį panašiai pasijuto daugelis: nustebę ir linksmi, kad mūsų mokykloje įvyko kažkas naujo, kažkas šviesaus! Įdomu, kas visa tai sugalvojo ir nepatingėjo savo sumanymų paversti

tikrove?

Pasirodo, Kalėdų ŠiMC'e veikiausiai nebūtų, jei prieš gerą mėnesį mes nebūtume išrinkę Mokinių tarybos - keturių ŠiMC mokinių atstovų. Būtent taip: eglė, žaisliukai, girliandos, dirbtiniu šerkšnu apsitraukę langai, kalėdinė muzika per pertraukas - visa tai keturių naujųjų Mokinių

tarybos narių idėjos ir darbas. Nesunku nuspėti, kad neapsieita ir be mokytojų bei mokyklos valdovų palaikymo ir paramos.

- Buvo tikrai labai smagu ir gera dirbti ir buvo labai smagu išvysti gerą žmonių reakciją, - sako Mokinių tarybos narė Saulė. - Mes, keturi Mokinių tarybos nariai, sumanėme, kad ŠiMC'e reikia pažadinti Kalėdų dvasią. Manau, mes ir esame išrinkti įgyvendinti

tokius ir panašius sumanymus. Tiesiog nuėjome pas direktorių, gavome paramą, padirbėjome ir - štai: rezultatai matai".

Saulė ir kitas Mokinių tarybos narys Vytautas papasakojo, kad pačią eglę galiausiai pasisiūlė padovanoti dar vienos tarybos narės Gintarės tėtis. Atvežti atvežė, paguldė mokyklos kieme, bet eglė buvo tokia didelė, kad visu ūgiu niekaip netilpo viduje.

Teko ją trumpinti, sugalvoti, kaip įtvirtinti. Čia neapsieita be didžiojo mūsų ŠiMC'o konstruktoriaus Raimio ir mūsų tikro rūpintojėlio Algio.

Mane ištis sužavėjo to ketveto išradingumas: kalėdiniam papuošimams skirti mokyklos pinigai buvo labai apgalvotai panaudoti, be to padėta dėžė, į kurią kiekvienas mokinys ir mokytojas galėjo įdėti savo žaisliuką eglutės papuošimui.

Man rodos, telieka pasakyti labai didelį ačiū visu pirma mūsų mokyklai (o iš tikrųjų: kas sugalvojo šitai?) už atsiradusią Mokinių tarybą, o visu antra, tiems keturiems tarybos nariams, kurie sumastė sukurti ŠiMC'e tikrą kalėdinę nuotaiką, nepagailejo savo laiko. Ji ištis praskaidrino mūsų paskutines dienas prieš atostogas.

Kas žino, gal kitais metais mūsų laukia dar daugiau naujovių?

Su šventėm visus!

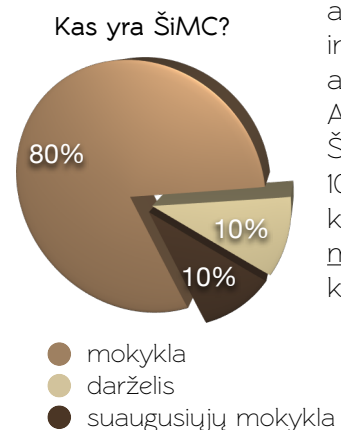
Smagių Kalėdų ir laimingų Naujųjų metų!

Algė ir Greta

Ką žmonės mano apie ŠiMC?

Mes - šios mokyklos mokiniai ir mokytojai - pažįstame ŠiMC'ą iš vidaus, kasdien čia praleisdami gerą pusdienį ar ilgiau. Ir nors kartais, kaip sakoma, nuo mokyklos būna bloga, bet, geriau pagalvojus, ne kas kitas, o mes patys tas ŠiMC'as ir esame. Žinoma, ir mūsų pačių nuomonės apie ŠiMC'ą yra ganėtinai skirtingos, bet ne mažiau įdomu, ką apie mus, t.y., apie Šiuolaikinės mokyklos centrą galvoja žmonės, dirbantys ar besimokantys kitose mokyklose, kas apskritai kalbama apie ŠiMC'ą.

Norėdamos tai bent šiek tiek išsiaiškinti, atlikome nedidelį tyrimą: susiradome keliolikos Vilniaus mokyklų raštinių telefonus ir skambindamos iš eilės pagal sąrašą, klausinėjome, ar/ką žmogus, pakėlęs ragelį, žino apie ŠiMC. Taip pat bandėme pasiekti, kur internete išsakomos nuomonės apie ŠiMC ir kas ten apie mūsų mokyklą kalbama.

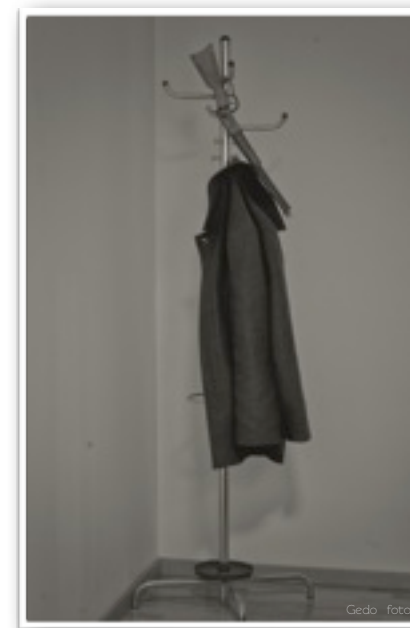
Įdomu, kad telefonu apklausiamų žmonių atsakymai buvo pakankamai tikslūs bei informatyvūs. Apie ŠiMC'ą nebuvo girdėję tik apie 20% kitų mokyklų raštinių darbuotojų. Apie 80% visų atsakiusiųjų, žinojo, kad Šiuolaikinės mokyklos centras yra mokykla, 10% manė, kad mes esame darželis, o likę 10% kažkodėl galvojo, kad čia - suaugusiųjų mokykla. Apie du trečdaliai apklaustųjų manė, kad ŠiMC yra privati mokykla. Taip pat maždaug du trečdaliai galvojo, kad privačios mokyklos apskritai yra teigiamas reiškinys, o likęs trečdalis į privačias mokyklas, galima sakyti, žvelgė su nepasitikėjimu.

Kur internete galima sužinoti įvairias nuomones ir įspūdžius beveik apie bet ką? Tiesiog Google? Wikipedijoje? Taip, teisingai, bet yra dar viena vieta, kur viskas visada aptarinėjama: supermamų klubas. Apie mūsų mokyklą taip pat šnekama šiame forume. Nežinia,

ar mūsų įstaigos pavadinimas, ar asmeninės patirtys lemia, kad dažniausiai ŠiMC'as siejamas būtent su šiuolaikiškumu ir modernumu. Ne vienas internautas tvirtina, kad ŠiMC'as pasižymi gera mokymosi aplinka bei puikia atmosfera. Taip pat galvojama, kad mokykloje ugdomi drąsūs, savimi pasitikintys mokiniai, o tolerantiška aplinka ugdo pagarbą visiems: ir mokytojams, ir mokiniams. Rašoma, kad mokytojai bendrauja su mokiniais kaip su sau lygiais, mąstančiais asmenimis (įdomi formuluotė, ar ne? Nejaugi iš tikrųjų įprasta mokinius laikyti nemąstančiais?), sugeba juos sudominti savo dėstomu dalyku. Keletas asmenų minėjo, jog mokykloje yra išties puiki valgykla, formuojanti sveiką mitybą nuo ankstyvo amžiaus. Dar kiti rašė, kad mokiniai džiaugiasi draugiškais tarpusavio santykiais be smurto ir patyčių.

Išėina labai jau idiliškas vaizdelis iš šių forumo dalyvių nuomonių... Pastebėjome, kad absoliuti dauguma komentarų apie ŠiMC čia yra visiškai nekritiški: arba vien aukštinantys ir giriantys, arba tik juodinantys ir keikiantys. Štai keletas "juodųjų" nuomonių: ankštos patalpos, kuriose vos vos telpa mokiniai, nėra vietos sustoti mašinoms rytais, kai tėvai atveža vaikus į mokyklą, "silpnas mokymas", "pilni tuštybės" moksleiviai, nuolat grasinantys mokytojams, o pastarieji kažkodėl bijo dar ir direktoriaus...

Mūsų nedidelio tyrimėlio rezultatų turbūt nereikia ypatingai apibendrinti - patys matote, ką žmonės apie ŠiMC'ą galvoja. Gal tik verta atkreipti dėmesį, kad ir telefoninės apklausos, ir internetinis tyrimas remiasi vien atsitiktinėmis nuomonėmis, kurių - nesvarbu, teigiamų ar neigiamų - neverta priimti už gryną pinigą.

Emilija

Arminas

Esama žmonių, kurie mėgaujasi aplinkinių dėmesiu, visada atkreipia į save žvilgsnius, jų neįmanoma nepastebėti, jie nuolat atsiduria įvykių centre, juos po daugelio metų prisimena mokytojai ir jau senstelėję klasės draugai. Esama ir visai kitokių: jie kažkaip nepaaiškinamai sugeba likti nepastebėti, stebuklingai išsitrinti iš regėjimo lauko ir atminties. Daugelis tikriausiai mano, kad taip atsitinka todėl, jog jie yra neįdomūs, nuobodūs ir niekuo neišsiskiria, bet man atrodo kitaip, Gal jų nepastebimumas - lyg plaukų spalva - tiesiog tokia žmogaus savybė. Tereikia vieną kartą ją arba jį pastebėti, galbūt praleisti šiek tiek daugiau laiko, ir staiga pamatysite tokį nepaprastą ir savitą ištisą pasaulį, kokio dar niekada neregėjote.

Mano interviu kaip tik su tokiu žmogum. Visada šiek tiek atsiskyrusiu nuo visų, tyliai kažką sau galvojančiu ar svajojančiu. Susipažinkite: Arminas.

- Arminai, ar turi kokių pomėgių, hobių?
- Kolekcionuoju pinigų iš įvairių šalių ir pašto ženkliukus.
- Daug jau pririnkai?
- Daug. Turiu eurų, pavyzdžiui, iš Belgijos, turiu dirhamų iš Arabų Emyratų. Dar turiu iš Rumunijos pinigų tokį vieną labai seną. Tiesa, dar iš Kanados turiu tokią monetą su bebru.
- Gal turi kokį augintinį namuose.
- Taip, turiu šunį, taksą. Jo vardas - Bartas, jam septyneri metai.
- Bet prieš interviu minėjai, kad turėjai ir žuvytes?
- Na taip, bet... jos mirė... Matot, reikia rūpintis jomis, maitinti, keisti vandenį. Man lengviau auginti Bartą.
- Tai turbūt mėgsti keliauti?
- Taip. Buvau Belgijoje du kartus, Bulgarijoje, Ispanijoje, Graikijoje du kartus... Kai buvom Ispanijoje, tokią vilą, apžiūrėjau apylinkes ir pamačiau driežą, kuris slėpėsi. Niekai jo negalėjau gerai apžiūrėti, tai ištraukiau, ir tada pamačiau, kad ten skorpionas... Man labai Ispanija patinka, norėčiau išmokti ispanų kalbą, kad galėčiau susikalbėti, pvz., su Lionel Messi... Uno, dos, tres, cuatro... Toliau neprisimenu, bet aš, kai neprisimenu arba nemoku, kartais prisifantazuuju, pavyzdžiui, kad penki yra "fibos" (pats juokiasi), aišku, čia nesąmonė.
- Gal esi parašęs kokį eilėraštį, ar apsakymą, ar ką nors kita sukūręs?
- Ne, nesu nieko sukūręs, bet norėčiau knygą parašyti... Galvoju, kad knyga būtų panaši į detektyvinius nuotykius. Man patinka detektyvai, kai tiriamos visokios žmogžudystės.
- Ar užaugęs norėtum būti įžymus?
- Taip, norėčiau. O šiaip norėčiau būti veterinaras arba rašytojas..
- Ką veiki po pamokų? Lankai kokį nors būrelį ar studiją?
- Man patinka dailė, bet aš einu į tokį būrelį, kur improvizuoju, šoku, vaidinu. Labai įdomus toks, "Terra Bella" vadinasi.
- Čia teatro ar šokio būrelis?
- Nu, toksai labai ypatingas. Ten ir šokam, ir grojam... Ten įdomu... Ten šokam su Kristina Miškinyte visokias kombinacijas įvairias. Muzika, teatras, ir vaidinam. Vaidinam įvairiai - ten visokie etiudai, istoriją kokią nors dažnai reikia suvaidinti... Visada labai įdomu.
- Gal gali papasakoti, kaip ir kada atsiradai mūsų mokykloje?
- Atsiradau tai nuo penktos klasės. Prieš taiėjau į "Žiburio" pradinę mokyklą.

- Toje mokykloje turėjai daug draugų?
- Taip. Dar ir jie yra, nes netoli manęs gyvena, tai dar bendrauju su jais.
- O kaip čia pas mus, ŠiMC'e?
- Nu gerai, įdomu čia. Man patinka chemija, biologija, fizika.
- Tai tu labiau į gamtos mokslus linkęs?
- Aha, taip, į mokslus.
- Bet tau turbūt ir menai patinka, nes pasakojai apie studiją, kur šoki, vaidini?
- Patinka, sekasi.
- Įsivaizduok, kad esi mokyklos direktorius, ką norėtum pakeisti ŠiMC'e?
- Hmm... Nežinau... Laiptai - geri, palikčiau tuos pačius. Gal tik įrengčiau... kaip jis ten vadinasi... liftą.
- Liftą?
- Taip, liftą. Ir dar pakeisčiau kompiuterių 202 kabinete operacinę sistemą į Windows, nes dabar ten Linux, išgalvota kažkokia.
- Ir iMac'us Apple klasėje norėtum pakeisti?
- O, ne, tegul būna. Jie - Steve Jobs atminimas. Aš dar geriau norėčiau kieme, vietoj krepšinio aikštelės ir krepšio įrengti futbolo aikštelę ir vartus. A, ir dar - kad per chemiją jau nuo aštuntos klasės galima būtų kurti visokius chemikalus, pavyzdžiui, eliksyrus.
- Kokį eliksyrą kurtum?
- Tokį, kurį užlašinus ant, pavyzdžiui, augalo lapo, jis pasidarytų visiškai naujas.
- Skamba kaip jaunystės eliksyras?
- A, taip, jaunystės eliksyras. Norėčiau tokį sukurti.
- Kai šnekėjom prieš interviu, minėjai, kad kažkaip tau lengviau bendrauti su mergaitėm nei su berniukais?
- Taip, labiau su mergaitėm, bet anoje mokykloje su visais draugavau.
- O dabar?
- Su mergaitėm. Su berniukais - vidutiniškai taip... Mergaitės tokios... Labai daug plepa, vaidina ten visai...
- Kodėl su berniukais "vidutiniškai"?
- Nu, kai prieinu, sakau "labas", tai jie: "varyk iš čia!..."
- Tu sveikiniesi ir bandai bendrauti, o jie tave nuveja?
- Nu taip, pravardžiuoja. Kai noriu padėti, bet neišeina, tai sakau

- "Oi, atleisk, netyčia.", o jie: "taip, tu tyčia..."
- Bet turi juk bent vieną draugą, kuris nesityčioja?
- Taip, yra.
- Mergaitės nelinkusios taip tyčiotis?
- Ne, mergaitės tokios įdomios, ramios.
- Nesupyk, bet noriu paprašyti papasakoti apie tą įsimintiną įvykį, kai tu sugebėjai prakišti galvą pro turėklų virbus ir įstrigai?
- O, ne nesupyksiu. Čia pernai buvo. Aš per pertrauką sėdėjau ant suolo prie 404, buvo nuobodu, nebuvo ką veikti. Pagalvoju, kad geriau pasimokysiu, išsitraukiau sąsiuvinį, bet tada kažkaip netyčia prakišau galvą pro tuos virbus, o kai norėjau ištraukti - nebeišsitraukė. Visi sušuko: "o, žiūrėkit - Arminas įkišo galvą!" Tada Algis su Raimiu atėjo į pagalbą, praplėtė virbus, galėjau pagaliau ištraukti galvą, o visi šaukė: "Arminas sveikas! Arminas sveikas!"
- Gal norėtum ką nors visiems palinkėti?
- Visiems norėčiau palinkėti gero mokslo, daug mokytis. Ir, kaip sako TV laidose: gero šou!

Dovydas

Ar smartboard'as nukonkuruos smarthead'ą?

Ar kas nors užfiksavote momentą, kai į mūsų mokyklą "atsikraustė" pirmoji interaktyvi lenta? Aš - ne. Šiaip ar taip, šiandien ŠiMC'e veikia keletas „smartboard“ lentų ir viena "cleverboard" interaktyvi lenta. Gražu pažiūrėti, klasės iškart atrodo šiuolaikiškiau, bet iš tikrųjų: kam jos turėtų būti naudojamos?

Gal tiesiog kaip paprastas baltas lapas žiūrėti tam, kas rodoma per projektorius, ar kaip įmantri lenta su šiuolaikinėmis technologijomis? Panaršęs internete, bei mokytojo Raimio padedamas susižinojau truputį informacijos apie šią lentą. Pasirodo, ji pranašesnė už paprastą lentą tuo, jog turi liečiamą ekraną, be to ji turi jungtį su kompiuteriu, kuri leidžia rodyti viską, kas yra kompiuterio ekrane, ir tą ekraną

valdyti pirštais. Pavyzdžiui, galima nesunkiai perkelti žodį iš vienos vietos į kitą jo neištrinus, arba surinkti informaciją, paveikslėlius iš interneto ir perteikti tai ant lentos, o vėliau tuos paveikslėlius tiesiog lentoje stumdyti, keisti, ištrinti. Neblogai, ar ne?

Įdomu, ar ŠiMC'o mokytojai ir mokiniai išnaudoja šias interaktyvių lentų galimybes? „Man ir vaikams ši naujovė mūsų mokykloje labai patinka“ – sako pradinukų mokytoja Jurgita. Keletas vyresnių klasių mokinių sakė, jog norėtų išbandyti mokymą su šia naujoviška lenta, bet jiems dėstantys mokytojai nelabai mėgsta naudotis interaktyviomis lentomis. Gal tikrai su šia lenta mums pamokos eitų greičiau, efektyviau ir vaizdžiau; būtų lengviau įsisavinti informaciją. Panašiai galvoja ir keletas mano pakalbintų

mokytojų:

- Kiekvienai mokyklai, taip pat ir mūsų, reikia kuo daugiau ir įvairesnių mokymo priemonių, kad mokyti nebūtų nuobodu, - sako mūsų lietuvių gramatikos mokytoja Liana.

Bet ar ateityje, interaktyvios lentos galėtų pakeisti visas žalias lentas mūsų mokykloje? Esu linkęs prie nuomonės, kad veikiausiai taip ir bus. Muzikos mokytoja Saulutė irgi panašiai galvoja, bet priduria, kad svarbiausia nepamiršti, jog mes turime ir galvas ant pečių, ir mokomės jomis, o ne kokiomis nors technologijomis:

- 100 procentų taip, interaktyvios lentos yra labai reikalingos. Tik nereikėtų pamiršti, kad daug ką galime gyvenime sužinoti, atrasti ir išmokti naudodami dar vieną įrengimą tokį - "smarthead'ą", kur ant pečių nešiojames, - sako ji.

Vis dėlto tenka konstatuoti, kad kol kas interaktyvios lentos mūsų mokykloje neišnaudojamos, o tarnauja tiesiog kaip ekranai per projektorių rodomam vaizdai. Kodėl taip yra? Tuo labiau, kad, kaip sako Raimis, visi smartboard'ai ir cleverboard'as yra sujungti ir paruošti naudoti (išskyrus lentą, esančią 401 kabinete). Nemaža dalis mokytojų lieka ištikimi tradicinei, gal net galima sakyti, klasikinei žaliai lentai, ant kurios rašoma kreida, arba "upgrade'intam" jos variantui - lentai, ant kurios rašoma flomasteriu. Daug mokytojų mano, kad interaktyvių lentų naudojimas labai priklauso nuo pamokos temos, dalyko.

Belieka tikėtis, kad ateityje vis daugiau mokytojų naudos tas interaktyvias lentas, nes vargu ar kada nors vėl ateis kreidinės lentos laikai. Kita vertus, gal ateityje atsiras dar kitokių technologijų, kurios nukonkuruos smartboard'us ir cleverboard'us? Pažiūrėsime - pamatysime. O kol kas labiausiai verta pasikliauti savo paties smarthead'u :)

Nojus

Apie tai, ko nėra, ir kas būna, kai tai yra

Šiaip jau paprastai straipsniai žurnaluose rašomi apie tai, kas nutinka, kas būna, žodžiu, apie tai, kas paprasčiausiai **yra**. Aš bandysiu parašyti apie tai, ko mūsų mokykloje, skirtingai nei daugelyje kitų, nėra. Kalbu apie skambutį.

Skambutį, manau, pagrįstai galima laikyti mokyklos simboliu, verčiančiu sliūkinti į pamoką, o po to palaimingai nutraukiančiu 45 minutes trunkantį mokinių kankinimą; abiturientai laukia vadinamojo "paskutinio skambučio", rugsėjo pirmąją pirmokai pirmą kartą išgirsta skambutį, juos kviečiantį į pirmąją pamoką. O ŠiMC'e skambučio nėra. Keista kažkaip. Sunku būtų patikėti, kad mokyklos direktorius ir kiti mokyklos vadovai būtų tiesiog užmiršę įtaisyti skambutį. Tikriausiai čia slypi koks nors sumanymas - bandysiu išsiaiškinti, koks.

Nežinau, kaip jūs, bet aš iš pradžių buvau įsitikinęs, kad skambutis yra naudinga priemonė, padedanti laikytis tvarkos ir disciplinos - nustatyti laiku atsidurti nustatytoje vietoje, nevéluoti pradėti pamoką arba pertrauką. Diskutuojant apie skambutį su mokytoju Gedu, išgirdau minčių, kurios, nors ir neįtikino manęs pakeisti nuomonę, bet privertė ja suabejoti. Pasirodo, į mokyklą skambučio idėja atkeliavo iš gamyklų, fabrikų ir kalėjimų... Anot mokytojo Gedo tai, visų pirma, disciplinavimo priemonė, padedanti kontroliuoti, valdyti dideles žmonių mases ir fiziškai, panašiai kaip dresuojant gyvūnus, "įkalanti" žmogui darbo/poilsio arba pamokos/pertraukos "tvarkaraštį" į jo kūną ir sąmonę. Skambutis mokykloje reiškia, kad į mokinius žiūrima kaip į valdymo ir disciplinavimo "medžiagą", masę, kurią galima ir reikia minkyti ir formuoti tokiomis išorinės disciplinos priemonėmis. Deja, jos neskatina ir nemoko mokinio paties planuoti, spręsti, rinktis, galvoti, kurti. Tikėtina, kad visą laiką skambučio į pamoką varomas mokinys, staiga skambučiui sugedus, į pamoką ir nenueis. Aišku, tai - menka bėda, bet taip jis įpras elgtis ir gyvenime - būti varomas, varinėjamas, disciplinuojamas, o ne stengsis disciplinuotis pats.

Mąstydamas apie visą šią skambučio filosofiją ir lygindamas ją su savo asmenine patirtimi, nuėjau paklausti, ką apie skambutį mano mūsų direktorius Vytis Buivydavičius. Pasirodo, jis mano panašiai. Anot direktoriaus, viską reikia stengtis daryti susitarimais, o ne nurodymais ir išorinės disciplinos priemonėmis. Skambutis yra kaip tik tokios išorinės disciplinos simbolis, atnešantis daugiau žalos nei naudos, todėl ŠiMC'e jis ir neskamba. Ir mokytojai, ir mokiniai mokosi būti sąmoningi ir atsakingi, o mokyklos kultūra remiasi susitarimais, pagarba vienas kitam, o ne valdymu, kontrole, prievarta ir baime.

Vis dėlto mano manymu disciplinos reikia be jokių susitarimų. Kai bandai su žmonėmis susitarti, jie iš pradžių sutinka ir paklūsta, bet po to įsidrąsina ir neklauso. Aš sportuoju komandinį sportą, ir esu pastebėjęs, kad tik dėka griežtos disciplinos galima pasiekti rezultatų.

Jei trenerio žodžiai ar nurodymai būtų diskutuojami arba jis turėtų įtikinti, susitarti, o ne tiesiog liepti, nurodyti, komanda nieko nepasiektų. Apskritai, manau, vaikai ir paaugliai turi žinoti savo ribas, kurias peržengę susilauks bausmės. Galbūt aš klystu, galbūt mokykloje geriau tartis, bet tikrai ne komandoje. Pavyzdžiui, kitos, mūsų varžovų komandos, treneris su žaidėjais tariasi ir, nors jie treniruojasi geresnėmis sąlygomis, mes laimime prieš juos žvėrišku rezultatu. Mūsų treneris nurodo mums tikslus, kuriuos žūt būt turime pasiekti. Negalime atsipalaiduoti, nes iškart suveikia disciplinos principas, ir mus baudžia.

Kad ir kaip ten būtų, gilindamasis į skambučio temą supratau vieną dalyką. Esama dviejų skirtingų disciplinų: vidinės ir išorinės. Vidinė disciplina - tai paties žmogaus sąmoningas tikslo siekimas, kai jo niekas nevaldo ir nebaudžia, kai jis pats sugeba veikti. Išorinė disciplina yra Kito (trenerio, mokytojo etc.) taikomos išorinės kontroliavimo valdymo priemonės žmogui, kad jis vykdytų to Kito planą. Ir štai - labiausiai man ramybės neduodanti mintis: pradėjus įgytų vidinę. Kai esi įpratęs gauti nurodymus, būti baudžiamas už nusižengimus, tai labai tikėtina, kad negaudamas nurodymų ir negresiant bausmėms nieko ir nebedarysi...

Įdomu, kiek manyje vidinės disciplinos, ir kiek išorinės? O jumyse?

Emilija ir Greta

3

Kaip manote, kokie 3 įvykiai yra svarbiausi visoje viso pasaulio istorijoje? Kokias išvardytumėte 3 asmenybes, padariusias didžiausią įtaką mūsų gyvenimui? O kokie, Jūsų manymu, yra 3 didžiausi žmonijos išradimai?

	Algis	Arūnas	Gedas	Goda	Raimis	Violeta	Vytis
Gimė Arūnas							
Gimė Vytis							
Įkuriama ikimokyklinė studija "Gama"							
Lietuva atgavo nepriklausomybę							
Mokyklėlė "Gama" tampa viešąją įstaiga Šiuolaikinės mokyklos centru							
Mokyklėlėje "Gama" užauga penktokai - pradinė mokykla tampa pagrindine							
Pirmoji dvyliktokų laida baigia Šiuolaikinės mokyklos centrą							
Rekonstruojama palėpė - pastatytas IV pastato aukštas							
Išgrindžiamas, aptveriamas mokyklos kiemas, įrengiama sporto aikštelė							
ŠiMC mokytojai ir mokiniai pastato pirmąją operą							
ŠiMC užauga vienuoliktokai - pagrindinė mokykla tampa vidurine							

Taigi, atsakymų top trejetas:

I. Rekonstruojama palėpė - pastatytas IV pastato aukštas. Dauguma dabartinių ŠiMC mokinių turbūt nenutuokia, kad iki 2003 metų ketvirtojo aukšto tiesiog nebuvo: užlipus iki raštinės laiptai baigdavosi, o mažieji laiptukai vedė į palėpę.

Žiniasklaida mėgsta įvairius reitingus: įvykių, asmenybių, muzikos kūrinių, knygų, filmų... Štai ir mes pagalvojome: kodėl nesudarius svarbiausių ŠiMC gyvenime įvykių top trejetuko? Juk įdomu, kokius įvykius skirtingi mūsų mokykloje dirbantys žmonės paminės kaip labiausiai pakeitusius įstaigos gyvenimą?

Lentelėje galite matyti žmones ir jų pasirinktus įvykius, surašytus abėcėline tvarka:

II. Mokyklėlė "Gama" tampa viešąją įstaiga Šiuolaikinės mokyklos centru. ŠiMC'as tampa ŠiMC'u tik 2002 metais. Nemažai žmonių dar ir šandien ŠiMC'ą vadina taip, kaip jis vadinosi iki tol - "Gama".

III. Išgrindžiamas, aptveriamas mokyklos kiemas, įrengiama sporto aikštelė. Sunku įsivaizduoti, bet anksčiau mokykla kiemo, galima sakyti, neturėjo. Toje vietoje žiojėjo duobės, telkšojo balos, augo augo krūmai.

Algė

Gyvenimas bus mielas tik užsiimant širdžiai miela veikla

Šventai tradicijai - kiekviename "gyvenimas pagal ŠiMC" numeryje artimiau supažindinti su kuriuo nors mūsų mokyklos mokytoju - nenusižengsime ir šįkart. Taigi, susipažinkite: antrus metus pas mus dirbanti prancūzų kalbos mokytoja Jurgita.

Malonu, kad sutikote papasakoti apie save. Gal iš pradžių galite papasakoti, kur gimėte, užaugote?

Gimiau Kaune, bet beveik visą vaikystę praleidau Ukmergėje. Dabar tai labai gražus ne toks jau ir mažas miestas, į kurį man gera sugrįžti, kai važiuoju aplankyti tėvelius.

O kuo norėjote būti užaugusi?

Gerai neprisimenu, kuo norėjau būti užaugusi. Gal netgi mokytoja. Tais laikais, kai buvau maža, visos mergaitės norėjo tapti mokytojomis, kirpėjomis arba pardavėjomis.

Kur ir ką studijavote?

Baigiau VU prancūzų filologijos bakalaurą, po to prancūzų lingvistikos magistrą. Gran Kanarijoje, Las Palmas kelis mėnesius buvau stažuotėje, dirbau užsienio kalbų mokytojo asistente (prancūzų ir anglų). Esu daug kartu vertėjavusi tiek žodžiu, tiek raštu.

O kokių dar kalbų mokate?

Be prancūzų kalbos, kurią moku beveik kaip gimtąją, susikalbu angliškai, ispaniškai ir rusiškai. Man tik nepatinka vertėjauti raštu, nes nesu tokio būdo, kad galėčiau ištisą dieną praleisti prilipusi prie kompiuterio ekrano. Tiesą sakant, nelabai patinka ir žodžiu vertėjauti - labai daug streso. Pabandžiau dėstyti prancūzų kalbą ir supratau, kad man tai sekasi ir patinka.

Ar turite hobj, mėgiamą veiklą?
Labai patinka kinas, turiu keletą savo mėgstamų režisierių. Patinka ir teatras - nueinu nors kartą per mėnesį į kokį nors spektaklį. Patinka ir muzika, meile kuriai mane neišgydomai užkrėtė mano melomanas vyras. Dar žavi fotografija - pati nefotografuoju, bet labai mėgstu vaikščioti į parodas. Užsiimu dekupažu, ką tik išmokau daryti interjerines lėles ir dabar man tai beprotiškai patinka. Truputį pasimokau kalbų (anglų ir ispanų), kad nepamirščiau. Daug skaitau, pastaruuju metu ypač lietuvių rašytojus.

Ar turite namuose augintinių?

Labai myliu gyvūnus ir turiu kačiuką vardu Morena (ispaniškai - juodukė), kuria labai labai myliu. Šiaip esu pacifistė ir tolerantiška, bet tiek sau, tiek kitiems, reikli.

Ar Jūs patenkinta gyvenimu, savo darbu?

Supratau, kad gyvenimas bus mielas tik užsiimant širdžiai miela veikla, o prancūzų kalba man patiko ir lengvai sekėsi, todėl ją ir pasirinkau.

Dėkoju už pokalbį.